

NR. 3 1967

TÄHEKE

Valgel hommikul

Kogu öö sadas laia pehmet lund. Aeglaselt langesid suured valged räitsakad. Langesid hääletult ja otsekui salaja, et mitte segada puhkava linna und.

Alles hommikuks said lumetaadi tagavarad otsa.

Varavalges astusid trepile Mäidu ja ema. Aga trepist alla nad ei tõtanud.

Missugune imeline valge maailm see oli, mis neid tervitas! Aia-postidel seisid valged mütsid, astmetel valged katted, kõnniteed valge vaiba all. Ja puud! Pärnad tänava ääres olid otsekui muinasjutust välja astunud. Ei ainsatki raagus oksakest. Üksnes hiiglasuured valged kuhilad mustade tüvesammaste kohal.

Kadunud olid raagus ning sagrised sirelipöösad trepi kõrvalt. Neid ei olnud enam. Igast raost oli saanud kohev ning pehme oksake.

„Ema, ema!“ hüüdis Mäidu. „Murra mulle üks ilus oks!“

„Ei maksa, Mäidu...“

„Ma võtan ise!“ hõikas poiss.

Ta tõusis kikivarvule. Haaras oksa...

Nöole pudenes lund.

Ta haaras oksa ja murdis selle.

„Käes!“ rõõmustas Mäidu.

Aga siis ta nägi, et kirju käpik hoiab ainult mustjashalli raagu.

Kõige harilikumat talvist sirelioksakest.

Ja kui Mäidu pea kuklasse ajas, nägi ta veel, et kogu pöösas oli ainult raagus okste rägastik.

Valge muinasjutt oli selle pöösa maha jätnud.

Mäidu viskas tavalise raakese kodutrepile tavalise pöosa alla.

Aga ümberringi oli silmipimestavalt kaunis valge hommik.

Suure sireli juures

„Ega sa ole meie siiakäimisest ühelegi hingele piiksatanud?“ küsis Ulvi Reedalt.

„Ei ole.“

„Ka mitte tüdrukutele?“

„Ei. Nad võivad vendadele edasi lobiseda.“

Kõnelejad hakkasid sireli juurest tulema, tippides lumme tallatud kitsast rada pidi teineteise järel. Korruga kükitas Reet maha ja tõmbas Ulvi samuti hange varju. Ta näitas naabermaja poisile, kes nende õue oli ilmunud:

„Madis! Otsib sind. Vaata, kui tuleb aedagi.“

Ulvi kokkus.

„No temasugust on siia kõige vähem vaja.“ Leidmata muud pääsu, väljus ta peidust ja astus Madisele ise vastu.

„Mida sa jälle tahad?“

Tüdruk lootis, et kui ta turtsakat nägu näitab, laseb poiss end minema peletada. Kuid too ei löönud kartma, vaid pööras pilgu tühjale paberkotile teise pihus:

„Mida sa sellega tegid?“

Kuidas ometi Ulvi unustas koti põue peita!

„Sellega... Selles oli suhkur.“

„Ah et viisid aeda suhkrut?!“

„Muidugi. Valmistasin jäätist.“

„Heh-heh-heh-heh!“ naeris Madis. Ei aidanud enam seegi, kui ka Reet lagedale ilmus ning kinnitas, et valmistasid, jah, jäätist.

Poiss ütles:

„Küll ma neid asju tean.“ Ja kordas veel enne äraminekut:

„Tean kõik.“

„Kas tal on tõesti meie saladusest hais ninas?“ muretsesid tüdrukud omavahel jäädes.

Väljas valvata polnud mahti. Ulvi käskis Reeta, kuna see tema peal teisel korrusel elas ja oma aknast paremini nägi:

„Anna kohe neljakordne signaal, kui Madist uuesti märkad!“

Oma toas laulu pähe õppides ei riskinud Ulvi seda kõval häälel teha, et ehk ta siis ei kuule Reeda signaali. Matemaatika ülesandeid vihikusse kirjutades hoidis ta pead viltu ja kõrva lae poole... Ai, sealt kostiski neli ägedat koputust! Haaranud toolile valmis pandud palitu, tõttas Ulvi kotta.

Samas jooksis Reet trepist alla.

„Madis ronis üle tara, sihhib otse suure sireli juurde. Teabki kõik.“

Kus sa enam radapidi tipid – tüdrukud tormasid läbi hangede. Madis seisis juba sireli all, mille oksale oli tihaste jaoks söödalaud seatud. Ta koukis midagi sügavalt taskust. Küllap kive lindude pildumiseks. Või koguni ragulkat...

Ulvi ja Reet tõmbasid käed rusikasse: ega nemad kah nalja mõista! Madis aga naeris neile vastu:

„Teie tassite siia suhkrukotiga lina-seemneid. Heh, tihastele kulub veel vaat mida...“

Taskust võttis ta hoopis pekitüki välja.

Järgmisel päeval rippus aiaväraval silt:

„Siit paremale lindude söögilaud! Palutakse kõigil neile toitu tuua.“

Illustreerinud I. TORN

Sall emale

IRA LEMBER

Vallil väiksed lõgapallid,
nendest emale koob salli.

Üks on valge,
teine hall –
kokku saab
neist kirju sall.

Aga mure vaevab Vallit –
vähenevad lõgapallid.

Valli ruttu,
ruttu koob,
ruttu uusi silmi loob,
et saaks enne valmis salli,
kui on otsas lõgapallid.

Unelugu

KALJU KANGUR

Kuidas väiksed haavad
uinuda küll saavad?

Kandes ummiskingi,
hunt käib metsas ringi,
valjult ülearu
koopas norskab karu.
Rebane seal hiilib,
rabistavad siilid...

Sestap väiksed haavad
uinuda vist saavad,
et seal neile ikka
jutustavad pikka
muinasjuttu muud
suured laanepuud...

U TE

kogude arhitektid, insenerid ja ehitajad on sellele mõtelnud. Mast ehitatakse erakordselt vastupidav, nii et ükski torm ei suuda seda maha murda.

Masti alumistesse osadesse tulevad televisioonijaama ruumid. Ulemistesse osadesse paigutatakse televisiooniseadmed. Maapinnast 337 meetri kõrgusel on aga mastis vaaterõdud ja sealt algab ka kolmekorruseline restoran. Et küllastajad võiksid Moskvat igast küljest vaa-

delda, pannakse restoran aeglaselt pöörlema. Tunni jooksul teeb ta ühe pöörde. Küllastajaid hakkavad restorani ja vaaterõdudele sõidutama kolm kiirtõstukit.

Mõne kuu pärast on maailma kõrgeim televisioonimast valmis! See on kingitus meie maa 50. sünnipäevaks. Oktoobripühade ajal antakse selle kaudu edasi televisioonisateid. Ja tuleval aastal hakatakse andma värvilisi saateid.

TEHNIKA TEEDU TELE...

Tikk ja Takk olid üksi kodus. Tikil ja Takil polnud midagi teha.

„Mina olen juuksur,“ ütles äkki Tikk.

„Ja mina olen klient,“ nõustus Takk.

Tikk võttis käärid ja Takk istus toolile.

„Kuidas lõigata?“ küsis Tikk.

„Hästi,“ vastas Takk.

Tikk tegi kääridega tsauh! Juuksesalk kukkus põrandale. Tikk tegi uuesti kääridega tsauh! Ja veel üks juuksesalk kukkus põrandale.

„Nüüd mina,“ ütles Takk.

Tikk istus toolile ja Takk lõikas juukseid.

Varsti sai töö valmis.

„Ema tuli koju.“

„Mis te ometi teinud olete!“ hüüdis tema.

„Mängisime juuksureid,“ vastasid Tikk ja Takk.

„Vaadake, missugused te välja näete!“ ütles ema ja andis Tikile peegli ja Takile peegli.

Tikil juuksed kui harv pöösastik, Takil kui halvasti niidetud heinamaa.

„Ka mängima peab arukalt,“ ütles ema.

Illustreerinud S. VÄLJAL

MATTI RANNU

TIKK JA TAKK JUUKSURID

Austraalia naabruses, Korallimerd piiravatel saartel elavad tumedanahalised inimesed – melaneeslased. Ürgmetsas on neil bambusroost, rohust ja puulehtedest onnid. ... „Tam-ta-tam!“ kostavad trumme kumedad põmmutused. „Luluu-tultuluu!“ kosta-

MELANEESLASTE SING-SING

vad kümnetest suudest hüüded. Kogu küla on äkki täis kisa ja kära. Koerad hakkavad haukuma. Puudelt tõusevad lendu ehmunud linnud. On-nide vahelt väljuvad jalalt jalale hüpeldes kummaliselt ehitatud mehed. Nende tõmmud näod ja kehad on valge värviga triibuliseks vööbatud. Juustes rappuvad kõrged linnusulgedest või puulehtedest lehvikud. Käsivarre- ja jala-sidemete vahele on pistetud rohelist lehepuhmad. Puusade ümber lehivad rohust punutud või puuvillasest riidest värvilised seelikud – lap-lapid. Meeste käes on pikad kidalised odad, mustriks kirjatud vibud ja noolekimbud. Külas on alanud sing-sing. Nii nimetavad melaneeslased oma tantsupidu. Pidude peetakse õnnestunud jahiretke puhul või ka austusest madude vastu. Paljud melaneeslaste suguharud usuvad, et maod toovad nende põldudele kosutavat vihma. Pidude kestab terve nädala. Seejärel kulub puhkuseks veel üks nädal. Alles siis, kui toidunappus tunda annab, lähevad melaneeslased kitsastel paatidel merele kalu püüdma, ürgmetsa jahile või hakkavad põldu harima. Nooremad mehed lähevad ka valgete istandustesse kookspähkleid korjama või sadamasse kaubapakke tassima. Töö on raske ja tasu väike. Saared, kus melaneeslased elavad, kuuluvad kas Austraaliale või Inglis-

maale. Valged peremehed ei hooli tumedanahalistest pärimaalastest, vaid peavad neid odavaks tööjõuks. Mõne nädala pärast kostab külast jälle „tam-ta-tam“ ja „luluu-tultuluu“. Mehed on jahiretkest tagasi. Sööki on külluses. Algab lõbus nädalapikkune sing-sing.

PILTIDEL VASAKULT:

SING-SING ON
TAIES HOOS.

URGMETSAS
ASUB KÜLA.

PIDUEHTES
MELANEESLANE.

Täht oli üpris pisike. Tema peale mahtus vaid üksainus õunapuu – hõbedaste lehtedega, helesiniste õuntega. Iga õuna sees oli kaksteist hõbedast kellukest. Kui kellukesed helisema hakkasid, kõlas imepärane viis.

Kord sõudis Kuu läbi hiiglasuure pilve, riivas õunapuuoksa ning raputas lahti ühe õuna. Helesinine õun lendas seitse päeva ja seitse ööd ning kukkus siis Maa peale. Ta sattus keset linnaväljakut, kus oli kuhjade kaupa kollaseid punapõselisi õunu – Maa õunu, mille juures seisid paksud müüjad. Õunad olid laotud püramiididesse, nad helen-dasid korvides ja punetasid kolme rattaga kärudel. Täheõun tegi kukkudes haiget mitmele läikivale punapõsele. Need veeresid mööda väl-jakut laiali ja kisasid ehmatuses:

„Kes on see võrukael?“

„Mis sa tõukled?“

„Kuhu sa tormad nagu pöörane?“

Helesinine õun palus viisakalt vabandust:

„Ma ju kogemata . . .“

Kuid keegi ei kuulanud teda. Üks õun, ajades veelgi rohkem punni oma punased põsed, küsis:

„Kust sa pärit oled?“

„Tähe pealt . . .“

„Kustkohalt?“ oli õun üllatunud.

„Tähe pealt . . .“ kordas helesinine õun, kui teisedki tema ümber kogusid.

Tüse müüjatädi oli aga asunud õunu kokku korjama ning korvi laduma. Üks onu palus endale kaaluda kilo kõige ilusamaid õunu. Väike poiss, kes hoidis tal käest kinni, lisas:

„Punaseid . . .“

Müüja tõstis punased õunad kotti, kui onu ütles:

„Pange see helesinine ka . . .“

Poiss imestas, nähes helesinist õuna ning natuke ka:

„Anna see minule.“

Aga isa lausus:

„Lähme koju, kõigepealt tuleb nad puhtaks pesta.“

Helesinine õun arutles, kas tema kellukesed hakkavad poisit käes heli-sema. Nad helisevad ju ainult selle kões, kes teda armastab.

Viimaks kahmas poiss emalt puhtakspestud õuna ja katsus seda ham-mustada. Kuid . . . õun oli kõva. Poiss kortsutas kulmu.

„Missugune vastik õun! Miks ma ei saa teda hammustada?“

Helesinist õuna veeretis sõrmede vahel ema, helesinist õuna veere-tas sõrmede vahel isa. Siis isa ütles:

„See on vist mängimiseks.“

„Ma ei taha mängida,“ virises poiss, „mine osta mulle kooki!“

„Ma pean minema koosolekule,“ vastas isa, pani õuna aknalauale ja läks ära.

Emaga kammis kuu aega oma juukseid, tõmbas selga uue kleidi ja ütles pojale:

„Ma lähen sulle kooki ostma. Ole hea poiss, ära tee vallatust, ära löö peeglit puruks ega löika vaipa katki.“

Oli näha, et ema kiirustas, ning pojale pilkugi heitmata löi ta ukse kinni.

Poiss jäi üksi. Ta oli kurb ja tige, sest teadis, et nüüd tuleb tal kaua üksi olla. Et ta jääb kusagil nurgas magama, pärast aga toob ema laiaks litsutud koogi, mis pole enam ilus, ja ega ta tahagi enam seda kooki. Ning keegi ei ütle talle „head ööd“.

Varsti oli peegel lõhutud ning vaip katki lõigatud. Läbitorgatud pall vajus kokku . . . Siis oli kord karuoti käes – tema kaotas oma pehmed plüüskõrvad ning läikiv karvane selg lõigati lõhki. Poiss jäi keset tuba seisma ja vaatas ringi, mille kallale veel asuda. Kui ta pöördus akna poole, ehmus õun väga ning värises nagu külma käes. Kuid kaktus kat-tis ta oma laiade okkaliste lehtedega.

„Kust sa pärit oled?“ küsis ta õunalt sosinal.

„Tähe pealt.“

„Kes sa sihuke oled? Kas sa õitseda oskad?“

„Ei, ma ei saa õitseda. Aga ma võin lapse käes heliseda. Kas sul akna peal üksinda kurb pole?“

„Ma kasvatan õit,“ vastas kaktus uhkelt.

„Sa oled õnnelik,“ ütles õun, „mina aga lippan. Minu kaksteist kellu-kest ei löö siin kunagi helisema, sest selles majas ei armasta keegi kedagi.“

Õun veeres mööda treppi õuele. Ta paistis ebatavaliselt helesinisena

Helesinine õun

LEEDU KIRJANIK
JANINA DEGUTYTE

MUINASJUTTUDE VÕISTLUSEL
AUHINNATUD II PREEMIAGA

keset kollaseid ja punakaid sahisevaid lehti. Konarlikul kõnniteel veeres ta nagu hiiglasuur piisk, mis tulnud sinisest järvest.

Keldriaknast hüppas välja kirju kass. Ta nuusutas õuna. See ei lõhnanud liha ega piima järele, isegi mitte leiva järele. Lihtsalt mingisugune helesinine keha ja kõik. Tühjalpaljas kera. Kass veeretis õuna kápaga – hästi veereb. Kõlbaks tema kiisudele mängimiseks, kui need natuke veel kasvavad.

Kass jäi seisma.

„Mis sa siin teed? Soojendad end päikese paistel? Parem aita mul varblast püüda.“

„Varblast?“ küsis imestunud õun. „Milleks?“

„Tobukene,“ turtsus kass, „sinuga pole mõtet rääkida.“

Ja ta kadus uuesti keldrisse.

Helesinine õun vaikis, vajudes punakate lehtede kuhilasse.

Sahinal lendas kohale parv tuvisid. Kaks valget läikivate tiibadega ja punaste jalgadega tuvi tulid täheõuna juurde.

„Mis asi see on?“ vaatasid nad teineteisele imestunult otsa.

„Oleks nagu kivi... või õun, ainult värv on kummaline – taevasinine.“

„Ma olen tähe pealt,“ lausus õun.

„Tähe pealt? Oo!... Meie elame katuseräästa all ja lendame kõrgele, kuid tähtede juures pole me veel olnud. Kus on sinu täht? Lendame koos, näita. Võib-olla seal ei ole talve? Ega kasse? Ega koeri? Ja võib-olla ei pillu seal lapsed linde kividega?“

Illustreerinud E. PIKK

„Akki jooksis sinna mustade sametiste kõrvadega peni ja ehmunud tuvid tõusid õhku. Mustkõrv puudutas õuna oma niiske ninaga.“

„Mis see on?“

„Olen õun.“

„Õun... Aga sa ei lõhna ju õuna moodi. Mida sinuga tehakse?“

„Ma oskan lapse käes heliseda...“

„Lapse käes?“ pööras peni pea viltu. „Kas siis, kui ta silitab, või siis, kui kõrvust tirib?“

„Siis kui armastab,“ vastas helesinine õun arglikult.

„Ahaa, see tähendab siis, kui silitab,“ seletas Mustkõrv.

„Ent ma pole sind kunagi varem näinud. Kust sa siia said?“

„Ma tulin tähelt...“

„Tähelt?“ imestas peni. „Aga äkki oled Kuult?... On öid, millal ma nii väga tahaksin sinna joosta. Kuid Kuu on kõrgel – kuidas sinna jõuda? Siis ma hüüan, sest võib-olla on ka Kuu peal koeri? Aga keegi ei vasta. Mitte kunagi. Inimesed ütlevad, et ma ulun ja segan nende und.“

Taeva kattis must pilv, hakkas vihma valama. Peni tõmbas saba jalgade vahele ja lipsas avatud uksest sisse. Ka õun tahtis kuhugi varjule pugeda, aga kui ta üle tänava veeres, pidi ta peaaegu trollibussi alla jääma. Siis sattus ta möödakihutava „Volga“ rataste vahele ning hoidus seejärel kõnnitee äärde, et mitte kedagi segada.

Vihma kallas öö läbi.

Varahommikul tuli vana tänavapühkija tänavaid puhastama. Niiskete punakate lehtede vahelt leidis ta helesinise õuna. Vanamees tõstis selle üles, pühkis hoolikalt puhtaks ning naeratas:

„Eks sa näe! Kui veider... Aga ilus!“

Ta pistis õuna taskusse. Küll tema väike türetütar sellest rõõmu tunneb!

Jõudnud koju, läks ta salapärasel ilmel voodi juurde, kus lamas just ärrganud tüdrukuke.

„Vaata, mis ma sulle tõin!“ – ja vanaisa ulatas talle helesinise õuna. „Kui ilus!“ hüüatas tüdruk, surudes õuna oma sooja, unest veel õhetava põse vastu. Kellukesed võpatasid õnnest ja kuuldavale tuli imepärane helin. Tüdruk kuulatas seda, suured silmad pärani.

„Ma armastan sind,“ ütles ta helesinisele õunale, hoides seda oma pihkude vahel. Kellukesed aga helisesid – kõik kaksteist korraga! Tüdruk kuulis, kuidas kasvama hakanud sinililled laulavad lume all, kuidas sulisevad ojad, kuidas päikesepaistelisel suvepäeval vestlevad puulehed lindudega. Ja veel kuulis ta häällaulu, mida ema laulis ammu-ammu, ja isa häält, mis jutustas pikka muinasjuttu.

Talle näis, et tal on jälle ema ja isa...

Ning toas oli palju päikest.

Hõbedased kellukesed aga aina helisesid ja helisesid.

Helesinine õun oli õnnelik. Ta ei tahtnud enam üldse oma tähe peale tagasi minna.

Leedu keelest tõlkinud MIHKEL LOODUS

MANIVALD KESAMAA

sulest on ilmunud juba kümmekond lasteraamatut. Küllap oled lugenud luuletusi „Kes meil käivad?“, „Keda kiita leiva eest?“ ja „Igal lapsel oma laul“. „Tähekesed“ veergudelt on M. Kesamaa nimi sulle varemgi silma hakanud. Seekord avaldame katkendi luuletusest „Astu, astu, lapse jalga“, mille eest Manivald Kesamaa viimasel lasteraamatute võistlusel sai ergutusauhinna.

Astu, astu,
lapse jalga!

– Mis on selle õue taga?
– Tänav selle õue taga.
Ei pea teda aiaikked,
ta on õuest palju pikem.

Teda sile asfalt katab,
autod seal ja mootorrattad,
mürisedes sõidab tramme.
Küll on jalgu! Küll on samme!

KÄISIN TALVISES TALLINNA LOOMAAIAS

JÄÄKARU VÕTTIS
ISTEVANNI EGA
NURISENUD, ET
VESI OLEKS LIIGA
SOE.

Astu, astu, lapse sammu,
tänav ootas sind ju ammu!
Tule julgelt, pesamuna,
silmsis mitu päevakuma.

Juuksed suvetuules lehvi,
üks läeb kooli, teine tsehhi,
kolmas kaubamajja tõtleb,
neljas kinno minna mõtleb.
Sõdur õppusele rühhib.
Astub mees, kes korstnaid pühib.
Mõnel saapad lubjatolmus –
ta on tellingutel olnud.

Ülal hommikused tähed,
taeval hele koidutiib.
Siin sa ükskord kooli lähed,
sind see tänav tööle viib.

LINNUMAJA OLI
LÖBUS JA KÄRA-
RIKAS NAGU ALATI.

HÜLJES KUTSUS
LAHKELT ÕMA
BASSEINI.

LOOMADE KUNINGAS SIPLES
RÕÖMSALT LUMES.

LEOPARD
VAATAS SEDA
VÄÄRITUT TEGU
PÖLASTAVALT
PEALT.

PIISON MÄLETSES VAIKSELT
JA IMESTAS, MIKS KARUSSELL
RINGI EI KÄI.

AHVID

AHVIMAJAS OLI
SELLEL PÄEVAL
KÜLMAPÜHA.

SIIT VÕTAKS KÕIK KAASA!

JA VEEL OLI SEAL PALJU HABEMEGA
JA HABEMETA SARVEKANDJAJD!
AGA MINGE PAREM ISE VAATAMA.
KÕIK LOOMAD LUBASID OODATA!
Täheke

Kes joostasid kõige lähemini!

Aitäh, lapsed! Sain teilt palju, palju toredaid joonistusi. Paremate tööde väljavalimisega oli kohe päris tegemist. Kõige ilusamad tööd saatsid: TIINA ROOSTARE, IVO ROOTS, RIINA PERE, ANU HOLM, HELLE TÕNISSON ja ANU TARMULA Pärnu 7. Lasteaiast, RITA KARASJOVA, DIANA KIRS, KITTI KAOS, INNA STRELTSOVA ja VELLO KULDMÄGI Pärnu 16. Lastepäevakodust, ENE KESKPAIK ja

KERSTI LEIBO Pärnu 6. 8-kl. Koolist, AGO TOOMELA, RAIVO FRIDOLIN ja AILI HEINSALU Pärnu Pioneeri Maja kunstiringist, VERONIKA SELKANOVA, PRIIT REA, RAIVO JAANISOO, URMAS NIGOLS, ERKKI PIISANG, MAI KELK, MART TAMRE, ANU HUNT, MEELIS VULP, PIRET PUKK, ANDRUS RÕUK ja REET SIIMSO Tallinna 46. Keskkoolist, TOOMAS VAHTEL ja MART RÄÄP Nõmme Pioneeri Maja

kunstiringist, PEETER LEINBOCK ja INGRID ROHTLA Viljandi Pioneeri Maja kunstiringist, MAARJA KROSS N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkoolist, REET VIIRA Ruila 8-kl. Koolist, KIRSTEN EINER Tallinnast, TIINA VILBERG Hummuli 8-kl. Koolist, URMAS TRUMMAL Tallinna 24. Keskkoolist, MARIKA LEPPIK Tallinna 4. Keskkoolist, JULIA USTIMOVA Tallinna Pioneeri Maja kunstiringist, LEILI ORG Valga

Pioneeri Majast, ENN KIVI Tartu 5. Keskkoolist, TAHTA LUIK Sindi Keskkoolist ja IVAR KÜHN Tallinna 7. Keskkoolist. Nende laste tööd saatsin kõik võistlema läti ja leedu laste joonistustega. Kokku 50 tööd. Viinuses, Leedu NSV pealinnas, pandi üles ühine näitus. Siis rändab see Läti NSV pealinna Riiga ja sealt Tallinna. Kõik, kelle tööd on näitusel, saavad mälestuseks rinnamärgi ja aukirja. Näi-

Memm ja masin

ERIKA ESOP

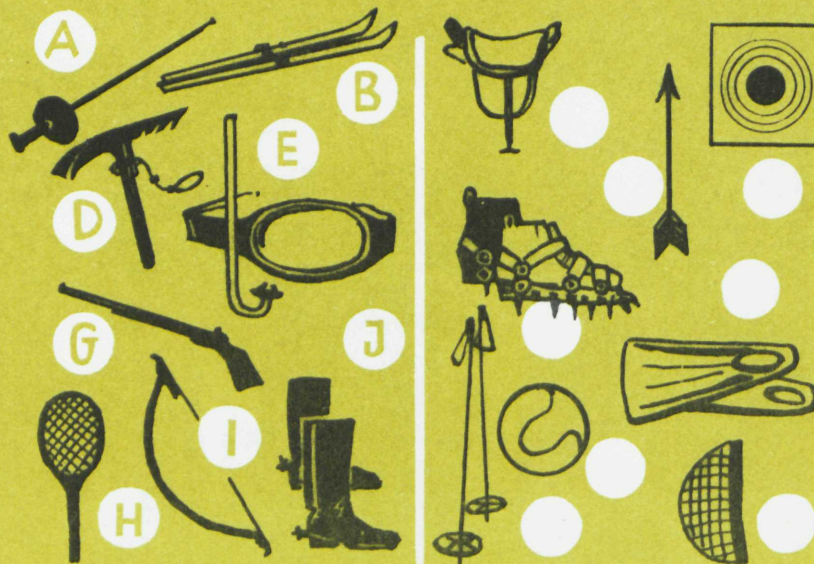
Memm toob nõela,
memm toob niidi,
Mart toob käärid,
Mart toob kriidi,
aga laual ootab masin,
– uus elektriõmblusmasin!

Memm seab nobedasti riidet,
masin vurab,
vurab, nii et
vaadatagi Mart ei jõua,
õmblusmasin muudkui nõuab,
muudkui nõuab juurde tööd,
väledasti pisteid lööb,
– küllap tema aeg on kasin!

Puhkavad nüüd memm ja masin,
sest et töö,
sest et töö neil seni kestis,
kuni Mart

sai uue vesti.

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

MISSUGUSED PAARID?

Sportlane läheb vehklema. Mida ta siit pildilt lisaks relvale peab kaasa võtma? Muidugi kaitsemaski. Kirjuta siis maski juures olevasse tühja sõrri- kesse täht A. Kuhu kirjutada aga täht B, täht D jne.

POISI
NIMI

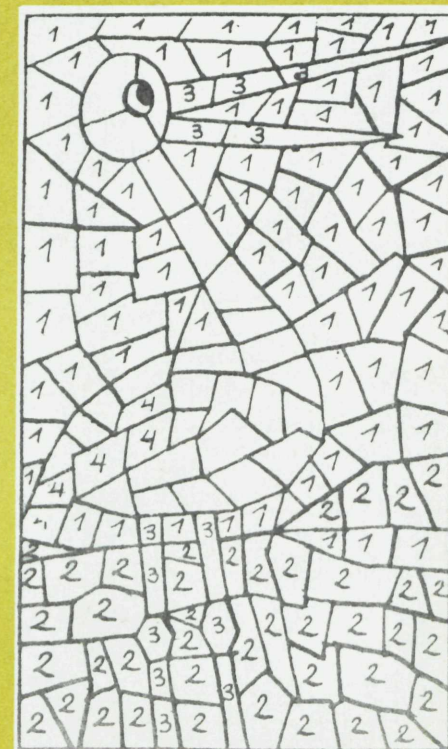
Kuidas on selle poisi nimi?

MÕISTATUS

Poiss laulab, mustad kõrvad peas,
tal neli keelt on kõhul reas,
kui valetone laulab ta,
siis teda kõrvust käänad sa?

PEITEPILT

Värvi kõik number ühega kohad siniseks,
number kahega roheliseks, number kol-
mega punaseks ja number neljaga must-
taks!
Valmis, mis?
Ja kelle sa said?

tusel valivad kolme vabariigi kunstnikud välja kümme kõige-kõige paremat tööd. Nende tööde autorid saavad eripreemiaid. Lõpuks tahan kiita Pärnu 7. Lasteaia ja Pärnu 16. Lastepäevakodu mudilasi ning Tallinna 46. Keskkooli ja Võru rajooni oktoobrilapsi, pioneere – nende käest sain kõige rohkem töid. Palju edu!

Täheke

ARVA ÄRA!

KES SAAVAD PREEMIAD

Kas mäletate, lapsed, möödunud aasta lõpul te lahendasite võistluskorras mõistatusi, kus tuli leida kaheksa lillenime, üks kuri lind, taim, millest ema suppi keedab, ja veel üht-teist. Õigeid vastuseid tõi post väga palju. Nüüd ma ütlen, kellele loosiõnn naeratas. Preemiaks saavad raamatu: SILVI ELER Tormast, TOIVO POOM Lihulast, KALEV LEPIKOV Tartust, ENE SÄRGAVA Pärnu-Jaagupist, URMAS PIHO Põlvast, KATRIN KUUNARPUU Haapsalust.

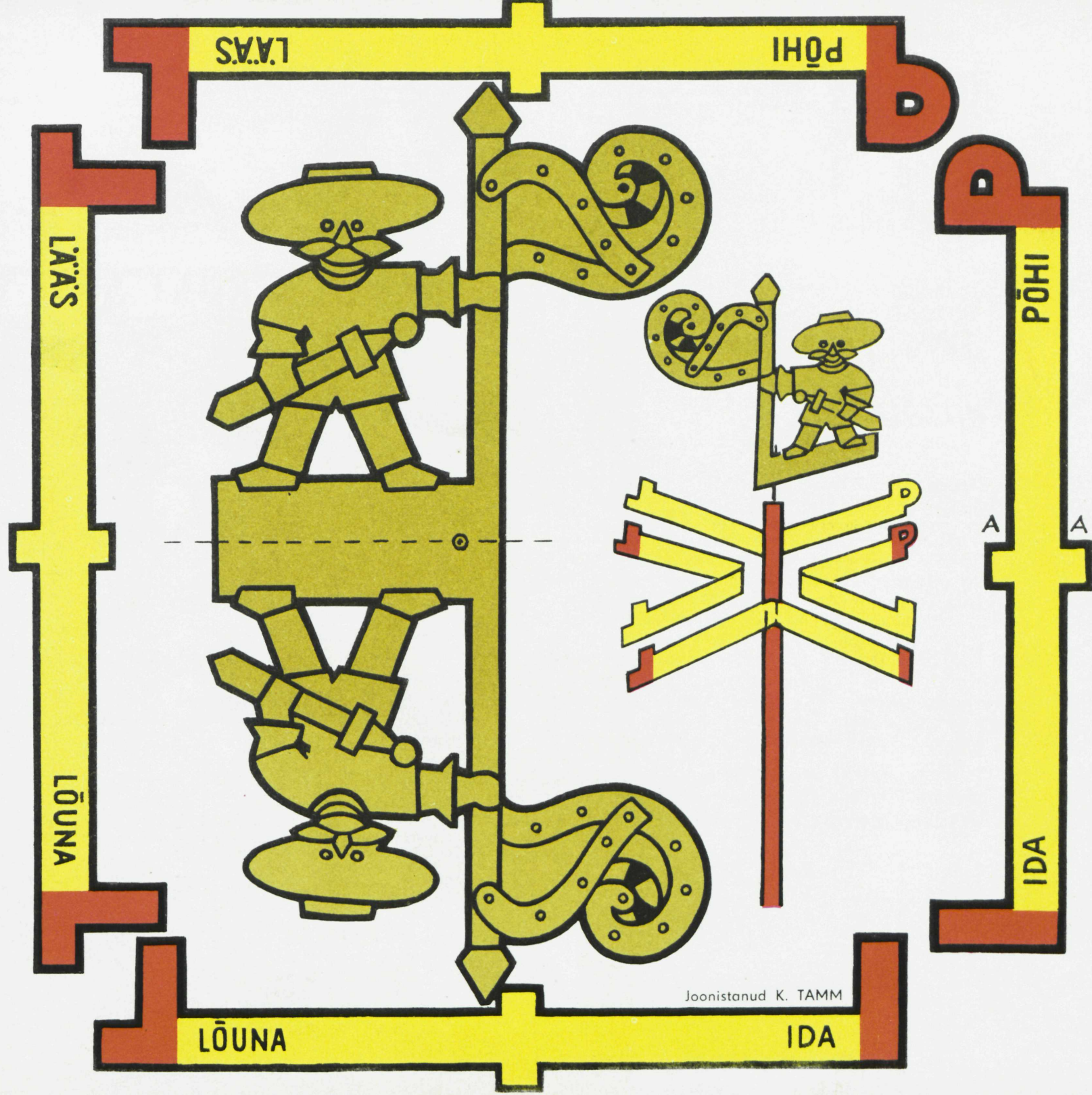
Täheke

HIIREKE

Missugust teed mööda pääseb hiireke juustutüki juurde?

SEDA PUNAST JOONT MÕÖDA LÕIKA VALJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

Joonistanud K. TAMM

VANA TOOMA TUULELIPP

Tallinna Raekoja tornis on metallist muistne sõjamees, kes ühe käega hoiab mõõka, teise käega lippu. See on Vana Toomas. Ta valvab linna. Jälgib hooplega, kas ida- või lääne-, põhja- või lõunakaarest vaenlane kallale ei tule. Sellepärast ta ennast aina keerabki. Nii räägib vanarahvas. Tegelikult on Vana Toomas osava sepa taotud tuulelipp. Tuul keerab teda ja ta näitab linnarahvale, kustpoolt parajasti tuul puhub.

Tee ka endale Vana Tooma tuulelipp. Lõika välja tuulelipu kujund, murra kriipsjoont mööda kokku ja liimi kinni. Vooli puust umbes 10 sentimeetri pikkune pliatsijämedune neljakandiline varras. Vana Tooma alusel on sõõr punktikesega. Sellest kohast torka tuulelipp nõõpnõelaga varda otsa. Lõika välja ilmakaarenäitajad. Need murra kokku nagu joonisel näidatud ja liimi kinni nii, et saaksid varda pista nende keskele. Seejärel liimi ilmakaarenäitajad varda külge ja seo veel väljalõigete (A) kohalt niidiga kinni. Vana Tooma tuulelipp on valmis. Kui hoiad tuulelippu õigesti, ilmakaarte järgi, võid täpselt tuule suunda määrata.

KOLMEL MEHEL NELI NINA

VENDA SÕELSEPP

Priit on punaninane,
Tiidul nina punane.

Õues nemad rassivad
ja lumepalle tassivad.

Varsti vägev lumemees
seisab kuuriukse ees.

Ta on hiigla-hiigla paks,
aga ninasid tal kaks.

Sütest silme vahele
jätkus ruumi kahele –

siia siis on torgandki
kumbki pika porgandi.

Naerab aial harakas:
„Vaat kus pauk ja pirakas –

mehi kolm, kuid ninasid
neli, ja kõik punased . . . !“

Emale

Kallis emakene,
õnne soovin ma.
Kedagi ei ole
paremat kui sa.

Kõige rohkem mulle
soovid sina head.
Kõige rohkem mind sa
hoiad ilma peal.

AINA MÄRDLA,
Luke Algkooli õpilane

TEEME LAHTI
POSTIPAUNA!

Ülal: „Laeva remont“ – joonistanud 6-aastane ANU HOLM Pärnust.

All: „Kosmonaudid“ – joonistanud 7-aastane MARGUS AASVEE Tallinna 24. Keskkoolist.

Kallis Täheke!

Minu nimi on Veljo Sild. Elan Veski koolis. Olen kuueaastane. Armsaimaks ajaviiteks on mul raamatute lugemine ja liivakastis mängimine. Sünnipäevaks kinkis ema mulle Heljo Männi raamatu „Vikerkaare all“. Loen seda raamatut huviga. Veel tahan jutustada sulle mudilaste koolist. Käin seal juba kolmandat aastat. Mudilaste koolis vaatame diafilme, õpime lugemist ja kirjutamist. Matemaatika tunnis õpime numbreid ja ka arvutamist. Kõige rohkem teab matemaatikat Astrid. Ka Ain teab, aga Ain häbeneb. Täheke, meie mudilaste koolis on väga tore õppida!

Tervitab
VELJO SILD Veskilt

ELKNI T Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastegajakiri „Täheke“ nr. 3 – 1967, VIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Leduda antud 25. I 1967. Trükkida antud 23. II 1967. Trükiarv 55 000. Paber 90×60.8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,85. MB-01269. Tellimise nr. 179. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Esikaanel A. VENDERI joonistus
„Juba linnukesed...“

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Советов Писательской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,85 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Тартуское шоссе 41. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, Бульвар Эстония 4. Цена 15 коп. Заказ 179. Тираж 55 000.

SELLEST, KUIDAS DRAV TSIK AITAS NURJA AJADA RÖÖVLITE PLAANID

OLIM KALLA

